

ANMELDELSER.

EDUARD PAUL TRATZ: ENTWURF FÜR EIN INTERNATIONALES NATUR-SCHUTZGESETZ ANLÄSSLICH DER FRIEDENSVERHANDLUNGEN IM JAHRE 1919.

(Salzburg 1919).

For at benytte den Lejlighed til internationale Forhandlinger, som Fredskonferensen 1919 frembød, har Lederen af »Institut für Vogelkunde und Vogelschutz in Salzburg«, E. P. Tratz, udgivet et Skrift, der fremsætter en meget dristig Plan for Fuglebeskyttelse i Evropa. Tanken er, at en interevropæisk Kongres skal ordne Fredningsbestemmelser for alle Lande i Evropa, samt lede Forvaltningen af visse Beskyttelsesomraader. Disse Naturfredningsdistrikter, navnlig for Fuglefredning, bør først og fremmest dannes i Rumænien, Bulgarien, Polen og Motenegro og skal betragtes som international Ejendom. De skal være saa store og righoldige som muligt, men skal dog fastlægges med tilbørligt Hensyn til Sundhedsfare samt til, hvorvidt Grunden skal opdyrkes eller bebygges. Komiteen skal holde Kontrol med Fredningsomraadet, udgive Aarsskrift og i videst muligt Omfang støtte ornithologiske Undersøgelser paa Omraaderne. Landskaber, som allerede nu er fredede, skal ikke overgaa til international Ejendom under Komiteen, men forbliver i privat eller offentlig Eje.

E. P. Tratz begynder sit Forslag med en Redegørelse for Hovedtankerne om Fuglebeskyttelse. Det viser sig, at Synspunkterne ofte er forskellige fra dem, man almindeligt hylder i vort Land. »Det er almindeligt og videnskabeligt fastslaaet, at de i Evropa ynglende insektædende Træfugle i paafaldende Grad aftager.« I Danmark vilde mange maaske opstille den modsatte Paastand, at Sangfuglene vokser i Tal og breder sig. Tratz finder Aarsagen til Fuglenes Aftagen i den italienske Massefangst og ønsker, som rimeligt er, denne Nedslagtning fuldstændig afbrudt ved internationalt Forbud imod Fangst af Fugle paa Trækket. Kun ved Skydning skal det være tilladt at dræbe af de gennemrejsende Fugleskarer. Ogsaa Andefangsten i Fuglekøjerne omtaler han som forkastelig, men et Forbud som dette vil ogsaa standse den »Jagt«, som f. Eks. i Limfjorden og ved Fanø-Mandø drives paa Ænder og Gæs, idet Fuglene hildes i udspændte Bundgarn og drukner. Med udmærket Opfindsomhed tilbyder han paa Stedet de italienske Erhvervsfangstmænd Erstatning gennem Spurve-Redetaarne og Kaninavl. Spurve-Redetaarnene opbygges med en Mængde Redehuller, som man fra det indre kan tilse, og Ejeren skal kunne opnaa en betydelig Fortjeneste ved at borttage og sælge de voksne Spurveunger. Den evropæiske Komite skal ordne Fredningsbestemmelserne, idet en fælles Lov bør gælde for Hovedmassen af Fugle, og Lokalløve kan billiges for enkelte jagtbare eller skadelige Arter. Forslaget deler Fuglene i absolut skadelige, skadelige, nyttige og indifferente Fugle. Til de under visse Forhold absolut skadelige

regnes kun Duehøg, graa og sort Krage, Raage, Hus- og Skovspurv. Det bør være tilladt at fange disse med Fælder og Snarer, og deres Rede med Yngel bør man frit kunne ødelægge; derimod maa ingen af alle de andre Fugle ombringes paa disse Maader. Til skadelige Fugle henregnes følgende: Toppet Lappedykker, Sølv- og Svartbagmaage, Skarv, Skallesluger, Blishøne, Sort Stork, Fiskehejre, Vandrefalk, Spurvehøg, Bjergugle, Skovskade, Kærnebider, Korsnæb, »men af kulturelle og ideelle Grunde skal disse nyde en betinget Beskyttelse«, d. v. s. de maa kun efter speciel Tilladelse fra Centralkomiteen dræbes, f. Eks. til Forhandling som Hattepynt. Alle ikke nævnte Fugle regnes for enten nyttige (herunder Storm- og Hættemaage) eller indifferente (herunder Stær, Allike, Skade, Ørne og Ringdue). De skal alle ifølge deres Stilling i Naturens Husholdning fredes, men kan dog i de enkelte Lande jages med Skydevaaben i begrænset Tid, dersom Jagtfordel kræver dette Hensyn. Men paa enhver anden Maade og til enhver anden Tid maa der være strængt Forbud mod at forulempe Fuglene.

Naar det østerrigske Forslag har omtrent den her fremstillede Form, maa der nødvendigvis rejse sig mange forskellige Indvendinger mod Enkelthederne deri; forskellige Egne, endog blot inden for et lille Omraade som Danmark, har ganske forskellige Interesser, som der maa tages Hensyn til, for at den mest retfærdige Middelvej kan blive fundet. Men Hovedtanken er god, og den kan utvivlsomt danne Grundlaget for en storstilet og derfor virkningsfuld Fuglebeskyttelse i Fremtiden. Selve det Maal, som Tratz peger paa, at faa al Massefangst forbudt samt alle Fugle fredede, saalænge Tilladelse til at jage, dem ikke er givet af en evropæisk Kommission af Fuglekyndige, er værd at stile imod. Fredningsbestræbelserne er i vore Dage spredt Fægtning, men den evropæiske Kommission vil med den størst mulige Sikkerhed kunne undersøge og se, hvad der er Fuglenes Tarv, og saaledes lede Foranstaltninger til deres Beskyttelse.

Det er muligt, at en saadan Enhedsplan for Evropa med Tiden kan gennemføres; en Begyndelse fra 1902 findes allerede i »Pariser Fuglebeskyttelses-Konventionen«, der er afsluttet mellem Belgien, Frankrig, Grækenland, Portugal, Sverige, Schweiz, Spanien, Tyskland, Østrig-Ungarn, og værner Fugle, der betragtes som nyttige for Landbruget. Men under de nuværende spændte Forhold vil denne mindre væsentlige Del af Fredslutningsarbejdet vanskeligt blive hørt, saa længe den kun er fremsat fra et af de overvundne Lande. Et stærkt Stød fremad vilde det være, om »neutrale« eller endog »allierede« Fuglevener optog Sagen til Drøftelse og bragte den til almindelig Kundskab. Man maa derfor ønske, at danske Naturkyndige maa tage fat paa denne Opgave, som det vil være saa lønnende og tilfredsstillende at faa løst. Lad derfor de smaa Vanskeligheder ligge og lad Ideen faa Plads og Fremgang og finde den praktiske Udformning, som danske Forhold kræver.

HALFDAN LANGE.